

Bước Thời Gian

Giờ này tôi mới tỉnh táo sống cho mình với dư âm của buổi phát giải “Viết Về Nước Mỹ” do Việt Báo tổ chức vào ngày 30 tháng 11 năm 2025 tuần trước.

Sau ngày đó, sáng mai ngồi xe đồ Hoàng trên đường trở về, tôi mở phone lướt vội xem có thông báo gì quan trọng từ các hội văn thơ. Mạ ơi! phó chủ nhiệm của trang Văn Học Cỏ Thơm ghi thẳng tên tôi to lớn, yêu cầu họa lại bài thơ Đường Luật của chị Phương Hoa. Tiếp theo là thư của chủ nhiệm VHCT hối thúc nạp bài cho kịp ra flipbook tháng 12. Kế tiếp các em Hậu Duệ Việt Nam Cộng Hoà họp trên zoom chuẩn bị tổ chức buổi thấp nền nguyện cầu cho nhân quyền VN. Các em yêu cầu tôi làm bài thơ về các nhân vật đấu tranh đang bị giam cầm trong nước, được giải nhân quyền năm nay. Thật tình mà nói tôi nay đã già, chồng bệnh, lái xe tẹt, không muốn tham gia việc gì nữa, nhưng em Huy trưởng nhóm của HDBCL nói một câu chạm vào tim tôi “cô ơi, chúng cháu rất cần ba thế hệ một tấm lòng ...”. Em là kỹ sư từ lâu sinh hoạt rất hăng say ngoài Cộng Đồng, quyết đấu tranh và giữ gìn lá cờ vàng mấy chục năm nay. Nhìn các em dành thì giờ cho những hoạt động tích cực, tôi cảm mến khó từ chối.

Lại nghe tin nhà văn Giao Chỉ Vũ Văn Lộc mất, ông là cố vấn của Cơ sở Văn Thơ Lạc Việt. Chúng tôi có bổn phận làm thơ phúng điếu để vào trang tưởng niệm ông trên Website của VTLV. Với niềm xúc động về tình nghĩa bao nhiêu năm qua, ông luôn có mặt trong những buổi sinh hoạt, buổi họp nên bút nghiên được trào ra với thể thơ Trường Thiên Tứ Tuyệt (năm khổ). Tưởng như vậy xong rồi, ai dè đọc Tam Khúc Liên Châu (ba bài thơ Đường Luật) của chị Phương Hoa hay quá, gây hứng thú cho tôi họa lại, tốn thì giờ thêm nữa.

Nguyên tuần tôi dành thì giờ chở ông xã có lịch ghi khám bệnh hai nơi, thử máu và mua thuốc, chăm sóc trở lại sau 3 ngày nhờ anh bạn giúp đỡ tôi về Nam Cali dự lễ. Khó thể diễn tả niềm vui của tôi ra sao nữa khi về dự buổi lễ trao giải. Vợ chồng cô Thanh (em ông xã tôi) đến chợ ABC đón tôi lúc 2 giờ, thấy còn sớm chở tôi vào Phước Lộc Thọ ăn trưa, nhưng tôi có thói quen chỉ ăn sáng và tối. Đi một vòng cho xứng công về đây, mua vài áo dài hạng sang \$10, vài thứ lặt vặt, nhìn quang cảnh chung quanh cũng vui mắt. Tôi quan sát các giá biểu, hàng ăn nơi đây so sánh chỉ bằng hai phần ba của Bắc Cali, nghĩa là rẻ hơn nhiều gợi lòng tôi sự ham muốn về đây sinh sống. Tối, cô em ghé tiệm “Ghiền Bún Bò” mua đem về, tôi chỉ dùng nửa tô là quá mức, bún bò rất ngon đúng như lời quảng cáo của cô em. Cháu rể ra chào hỏi

- Mợ về đây dự tiệc gì?

- Tiệc của Việt Báo (Mỉm cười trả lời đứa cháu rể mới cưới, lần đầu tiên nói chuyện với tôi).

- Ủa Việt Báo à, mai nhóm con cũng đến đó quay hình (cô Khánh Ly nhờ).

- Ồ, vui quá, mợ cháu mình sẽ gặp nhau nơi đó nhé

Chủ nhật, O Thuận (bà con bên chồng) đến đón tôi tới Bowers Museum. Bên ngoài Viện Bảo Tàng khung cảnh thoáng mát dưới những hàng cây xanh. Lối kiến trúc thật thanh lịch quay về lịch sử cổ kính ngàn xưa. Bước vào phòng tiếp tân, ban tổ chức mặc áo màu xanh lá chuối, quan khách phái nữ trong những tà áo dài bông hoa rực rỡ, phái nam lịch lãm trong bộ vest trang trọng tạo nên hình ảnh đẹp mắt.

Tôi gặp nhiều người thân quý như nhà sĩ Cao Minh Hưng (sếp của tôi trong diễn đàn Tình Nghệ Sĩ, Tình Bàng Hữu), chị Bảo Xuân, Thái NC, anh Tân & Dạ Điềm, cháu Võ Phú (chung hội Văn Bút VN Hải Ngoại), cháu này rất giỏi và tốt bụng, thường giúp các hội viên in ấn sách. Vui thêm nữa gặp Biển Cát, người có lối văn phong và cách viết lôi cuốn tôi đọc không bỏ sót truyện nào trên Việt Báo. Chúng tôi ôm nhau, tôi nói

- Giải lớn giải nhỏ gì cũng vui, chị em gặp nhau là quá quý, phải chụp hình lẹ. Biển Cát cũng đồng tình với tôi, 2 chị em tha hồ chụp hình. Kế tiếp là gặp em Kim Loan, chị Phương Hoa trong hội Cô Gái Việt và Minh Châu Trời Đông (hội văn thơ phái nữ). Chúng tôi hân hạnh được chụp hình với cô Khánh Ly, cô Kiều Chinh, cô Nina Hoà Bình và các giám khảo của VB. Qua lần lãnh giải trước tôi mê quây thức ăn do các anh chị trong ban tổ chức đảm nhiệm. Những món Việt Nam nhìn là muốn ...rệu nước bọt như: bánh tét chiên, gói cuốn tôm thịt, chả lụa, chả bò, chả giò thủ, nem nướng, thịt quay, xôi gấc, xôi vò, xôi dừa. Về món tráng miệng thì ôi thôi kể không hết: bánh da lợn, bánh bò, bánh cam, mấy trăm ly chè hấp dẫn, tôi không thể kể hết món mặn, món ngọt vì quá nhiều nhìn hoa con mắt luôn. Những thức ăn đầy cảm dỗ phe phụ nữ “thích ăn hang” chúng tôi thấy mê mẩn, nhưng khổ nỗi là tôi không ăn trưa và bị hồi hộp đến căng thẳng. Tôi thấy cách trình bày quá đẹp mắt đầy nghệ thuật sáng tạo nên chớp hình lia lịa.

Trên bàn ăn được trang trí, trình bày lịch sự trang nhã. Nhà hàng phục vụ món ăn Mỹ, tôi giật mình “đã có món Việt rồi lại món Mỹ, bụng dạ ai mà chứa cho hết” Tôi đem thắc mắc này hỏi cô Hằng, cô cho biết trong hợp đồng thuê chỗ nơi đây có kèm chung với buổi lunch, nhưng ban tổ chức lo ngại có số người muốn dùng thức ăn VN nên làm thêm. Nghe cô Hằng nói tôi vô cùng xúc động, quý trọng khách như vậy còn ai bằng nữa.

Lấy ly cà phê không đường nóng trở về chỗ ngồi, từng hớp nóng hơi thơm lừng nuốt vào ấm áp, tôi quan sát khung cảnh chung quanh truyền vào cảm giác yêu đời với niềm hạnh phúc tràn trề, đúng nghĩa là enjoy.

Trong buổi ăn, ban tổ chức giới thiệu về cuốn sách “Người Mỹ Và Tôi” của chánh chủ khảo Trương Ngọc Bảo Xuân đoạt giải Nguyên Khôi năm 2001, chị đã gắn bó lâu dài với Việt Báo. Nhìn chung quanh tôi thấy hầu như ai cũng có mua cuốn sách để trên bàn. Ban tổ chức ôn lại quá trình về những bậc Tiền Bối đi trước như nhà thơ Trần Dạ Từ, nhà văn Nhã Ca, nhà văn Vũ Văn Lộc, nhà văn Sơn Diên Nguyễn Viết Khánh, nhà thơ Nguyễn Sa là những người khai nền móng mở đầu.

Tôi xin trích tài liệu từ ban Tuyển Chọn Viết Về Nước Mỹ những điểm son nổi bật:

“Năm 2000 Việt Báo tổ chức phát giải thưởng đúng ngày quốc hận 30 tháng tư. Ngày 9 tháng 5 năm 2000, chỉ hai ngày sau khi tuyên bố thành lập giải thưởng, cụ Nguyễn Gia Mai từ nhà ở Garden Grove, đi bộ mang tới tòa soạn bài viết tay đầu dự thi VVNM, tựa đề: “Năm Nay Tôi 89 Tuổi.” Bài kể lại hành trình tháng Tư 1975, tới việc cụ bất ngờ đóng phim Heaven and Earth của đạo diễn Oliver Stone. Đây là bài mở đầu cho Giải Thưởng Việt Báo Viết Về Nước Mỹ – và mở đầu cho hành trình ghi chép của cả một cộng đồng.

Từ đó đến nay, đã có gần 7,000 bài viết gửi về từ khắp nơi trên thế giới. Mỗi bài là một mảnh ký ức, phản ánh sống động cuộc sống của cộng đồng người Việt hải ngoại, thu hút hơn 800 triệu lượt đọc trực tuyến, với hơn 16,000 trang sách và hơn 9,000 trang báo. Một thành tựu hiếm có, về văn chương, về lịch sử, và về sức mạnh bền bỉ của ngôn ngữ Việt nơi đất khách.

Như lời nhân vật trong vở kịch Thành Cát Tư Hãn của Vũ Khắc Khoan: “Viết Về Nước Mỹ chỉ là cái cớ.” Cái thật là viết về tâm tư người Việt.

Mỗi năm, Hội Đồng Tuyển Chọn làm việc cẩn trọng và trao giải dựa trên các tiêu chí rõ ràng: đề tài-nội dung, khả năng viết, sức lan tỏa và giá trị nhân văn. Các bài thắng giải cùng bài tuyển chọn sẽ được in vào sách Viết Về Nước Mỹ, mỗi tập dày 640 trang, lưu trữ tại Thư Viện Quốc Gia Hoa Kỳ như một phần tư liệu lịch sử của cộng đồng.

Với tổng giá trị giải thưởng lên tới \$35,000 mỗi năm, Viết Về Nước Mỹ không chỉ là một cuộc thi văn chương, mà là một công trình văn hóa sâu rộng – nơi cộng đồng nhìn lại chính mình, tự ghi chép lấy lịch sử của mình.

Chương trình cũng được sự công nhận từ nhiều giới chức Hoa Kỳ. Ngày 27 tháng 7 năm 2010, tại Quốc Hội Hoa Kỳ, Dân biểu Loretta Sanchez đọc văn bản vinh danh 10 năm Viết Về Nước Mỹ: *“Những trang viết này không chỉ là sự tổng hợp các giá trị tinh thần tập thể, mà còn là phương tiện để bảo tồn các giá trị lịch sử.”*

Thượng nghị sĩ Jim Webb gọi đây là *“chương trình văn học có ý nghĩa đặc biệt với cộng đồng người Việt tại Mỹ.”* Dân biểu Lou Correa ghi nhận đây là *“công trình quý báu, góp phần lưu giữ lịch sử và văn hóa người Việt cho các thế hệ tương lai.”*

Đặc biệt, toàn bộ bộ sách Viết Về Nước Mỹ đã được dân biểu Alan Lowenthal đưa vào Thư viện Quốc gia Hoa Kỳ – *“đánh dấu sự hiện diện chính thức của một cộng đồng lưu vong, bằng chính trang sử sống của mình”*

Sau buổi lunch. Chúng tôi được mời vào hậu trường dự buổi phát giải.

Bắt đầu chương trình là các dân cử lên phát biểu và những vị khách được mời tâm tình. Xen kẽ là phần văn nghệ chọn nhạc của Trầm Tử Thiêng, Phạm Duy, Hoài Linh và Trần Dạ Từ (vừa nhà thơ vừa nhạc sĩ) được các ca sĩ hát rất hay. Mở màn đầu tiên là liên khúc Mẹ Trùng Dương, Mẹ Việt Nam Ôi, Việt Nam Việt Nam hết sức cảm động. Có lẽ lúc ấy khách ngồi ở dưới

đều xúc động như tôi đang nhớ về Sài Gòn, nhớ quê hương thân yêu mà đàn chim lạc tổ giờ này đang lưu lạc nơi xứ người.

Không khí càng lúc càng trang nghiêm hồi hộp trong phần phát giải thưởng, lần lượt 7 giải Đặc Biệt, đến 7 giải Danh Dự. Tiếp dần lên 1 giải “ Phóng Sự “ (Mục Sư Thắng Chu), 1 giải Vinh Danh Tác Phẩm (Biển Cát), 1 giải Vinh Danh Tác Giả (Kim Loan), mỗi người được phát biểu 3 phút. Còn lại một mình tôi, tay chân lạnh ngắt run lên từng hồi, nhưng tay vẫn giữ chặt mảnh giấy chép thơ chuẩn bị cho phần phát biểu.

Còn niềm vui nào bằng cho người tập cầm bút hôm nay nhận giải Hoa Hậu Khôi Nguyên, được 11 người trong Ban Giám Khảo chấm gồm:

- 5 tác giả: Lê Tường Vi, Khôi An, Trần Nguyên Đáng, Nguyễn Viết Tân và Anne Khánh Vân.

- 5 đại diện Việt Báo: Nhã Ca, Hoà Bình, Phạm Quyến, Trịnh Y Thư, Phan Tấn Hải.

- 1 trưởng ban tuyển chọn từ 2017: Trương Ngọc Bảo Xuân (tác giả nhận giải Chung Kết năm thứ hai, 2001).

- Cố vấn: Nguyễn Xuân Nghĩa và Trần Dạ Từ

Phản phát biểu lời cảm ơn tôi, đọc thêm bài thơ Thất Ngôn Bát Cú

Ân Tình Nước Mỹ

Ai đã cuu mang bạn với mình
Viết Về Nước Mỹ khó làm thính
Ra đi vượt biển đùa Không Sắc
Trốn thoát chui thuyền nếm Tử Sinh
Âm dạ niềm tin bùng nắng sớm
Yên lòng cuộc sống rạng bình minh
Trải lên Việt Báo từng trang chữ
Kể xứ Cờ Hoa đậm nghĩa tình

Minh Thuý Thành Nội

Tháng 11/ 2025

Viết ngang đây đầu óc tôi chợt quay về ngày tháng cũ. Khi mà tôi ghiền thơ, gia nhập đầu tiên nơi diễn đàn Tình Nghệ Sĩ của Nha Sĩ Cao Minh Hưng, rồi qua hội thơ Đường Luật học dần những thể thơ khó. Ngày đêm tôi say mê xướng hoạ, tình cờ có anh bạn gửi qua thông báo dự thi của Cơ sở Văn Thơ Lạc Việt và xúi giục tôi. Tôi chập chững viết bài “Cây Khế Quê Hương” và may mắn được thắng giải nhì năm 2016, chị Phương Hoa đoạt giải nhất (cũng đoạt giải Hoa hậu của Việt Báo trước đó). Chị PH thúc đẩy tôi viết bài gửi Việt Báo, tôi ừ ờ cho qua chuyện nhưng tối ngày vẫn tiếp tục chơi thơ. Đúng 2 năm sau, cuối năm 2018 tôi mới viết vì bị chị la mắng nhiều quá nghe nhức đầu điếc tai. Tôi lặng lẽ viết gửi gây bất ngờ, chị đọc trên Việt Báo phát hiện ra, mặt mày vui mừng cười hớn hở. Mùa thu 2019 tôi nhận giải Đặc Biệt, nhà văn Đỗ Dung chủ của

hội Minh Châu Trời Đông rất nhiệt tình, dù chị bệnh hoạn khó đi xa, nhưng vẫn hộ tống tôi xuôi bắc về nam, luôn tiện có buổi gặp mặt các chị em hội viên MCTĐ.

Lần đầu đi lãnh giải mừng quá thấy ai không kể quen lạ đều nhờ chụp hình. Tôi thấy từ ngoài cửa bước vào người đàn ông cao ốm đang đến nhìn cười, hơn hờ tay tôi đưa phone, miệng mau lẹ “nhờ anh chụp dùm cho tấm hình” anh ta vui vẻ chụp theo yêu cầu nhiều tấm.

Chị Phương Hoa từ đâu bước tới

- MT biết ai đây không, là sư phụ của bọn mình đó “.

Tôi ngơ ngác hỏi lại “Là ai?”

- Thì Tiền Bối Trần Dạ Từ đây

Thôi chết! Bản mặt tôi không biết cắt để đâu, thiệt là ồ ột chột chi lạ lo lẫn trốn lẹ.

Từ đó tôi bắt đầu ghiền viết, bao nhiêu tâm huyết bỏ vào bài “Nắng Hạ Chưa Lên ‘vì rất thương cô boss Kyle đã cuu mang mình làm việc mấy chục năm cho đến ngày nghỉ hưu. Bài vừa đăng lên báo thì chị Phương Hoa, chị Thanh Dương gọi phone, bạn bè nhiều nơi email nhận xét

- Bài đó hay quá, nghĩa tình của cô Mỹ Kyle thật quý đối với nhân viên người Việt

- bài quá hay chắc chắn phải được giải

- bảo đảm là có giải

Tôi mắc cười trả lời

- có giải hay không chờ ban giám khảo của Việt Báo, nhưng rất cảm ơn ban giám khảo bên ngoài khích lệ bài viết nhé

Kết cuộc tôi không có giải gì, một lần nữa tôi lại được nghe bàn tán

- vì rằng, vì rằng không có giải? Thì vì viết chưa đạt tiêu chuẩn mà (tôi trả lời)

Lần đó tôi đi dự chúc mừng chị Đỗ Dung nhận giải danh dự, và được chụp hình với cô Kiều Chinh, cô Khánh Ly, cô Nhã Ca vui mừng hết biết. Thời gian sau vẫn còn tiếng bàn luận chuyện cũ

- Đọc lại đoán có lẽ MT viết chen chính trị, mà chủ trương của VB chỉ muốn về văn học nghệ thuật

- Nào biết đâu, thấy chuyện gì xảy ra trước mắt thì ghi vào đó mà. Thôi chấm dứt chuyện cũ nghe. Càng nói càng suy diễn không trúng đâu vào đâu, MT bắt đầu “say viết” rồi đó nghe.

Tôi có thói quen nghĩ gì viết gì đều bí mật gửi bài. Tình cờ chị PH vào đọc bài “Màn Sương Đêm”, chị lấy bài về hội Cô Gái Việt và Minh Châu Trời Đông là làng cho các chị em đọc, đồng thời chị cũng đăng lên website của Văn Thơ Lạc Việt với hàng chữ lằng-xê lớn, chị còn dám tuyên

bổ “bài sẽ được giải lớn”. Giờ đây được giải rồi chị còn nói tiếp “nếu không được giải thì” tôi tiếp lời “thì PH sẽ giận phải không? sau đó là trận cười dòn dã của 2 bà già trâu.

Một tuần trước khi đi, mấy chị em trong CGV gồm tôi, em Sỏi Ngọc, em Kim Loan, chị Phương Hoa và chị Thanh Dương bàn lui tính tới liên tục. Em Sỏi Ngọc muốn đi lãnh giải nhưng chồng có ca mổ mắt, chồng thương khuyên khích em đi vì thấy em thích quá. SN ngủ khách sạn sợ ma, đi Uber lo lắng. Tôi và chị PH hứa sẽ ra ở khách sạn cùng em, gọi người quen làm Uber đến đón đưa ra phi trường. Giờ phút chót có tin vui bạn tôi mời 2 chị em về nhà ở. Đang mừng hết lớn thì 2 ngày sau SN cho biết không yên tâm để chồng ở nhà dưỡng mắt, nên quyết định không đi. Thương nhà văn Thanh Dương (chị của Kim Loan) thư qua thư lại quỳnh quáng lo cho SN. Ai cũng tiếc rẻ, em Kim Loan nói “giải lớn giải nhỏ gì cũng vui, mong gặp mấy chị em mình, chứ 2 năm nữa biết chị em mình có giải hay không... kkk ...” Rồi thì chị PH nhiệt tình ôm giữ sách, bằng khen của SN, cố ý muốn nàng có ngày qua Bắc Cali gặp các hội viên của VTLV, vì Sỏi Ngọc đã từng đoạt giải ba, nhì, nhất nơi đây.

Còn niềm vui nào lớn hơn với tuổi hoàng hôn này nữa. Được các bậc Tiền Bối đã truyền đuốc cho thế hệ đi sau tiếp nối giữ gìn ngôn ngữ Việt Nam, tiếng mẹ yêu quý vô vàn. Một thế giới văn chương có trăm ngàn người viết hoặc hơn nữa: Viết về những ký ức đau buồn, gian nan, vất vả của cuộc hành trình dài trên biển đông. Viết về ngày khởi đầu trên nước Mỹ gặp khó khăn. Viết những vui buồn trong cuộc sống. Viết bao nhiêu kỷ niệm đã lắng sâu nay được vực dậy nâng niu và quynn luyến. Tất cả là một công trình thể hiện bằng văn hoá, dẫn dắt thế hệ mai sau hiểu được truyền thống quê hương. Mỗi ngòi bút được vẽ lên lịch sử cho riêng mình, trang trải nỗi lòng bằng chữ nghĩa chân tình, yêu thương. San sẻ cho nhau đọc, đem bản sắc văn hoá tốt đẹp của đất nước mình truyền lại cho con cháu. Các bạn hãy cầm bút viết nhé, mọi người cùng viết cuộc đời mình, chung tay giữ gìn tiếng Việt, thì nước Việt Nam vẫn tồn tại mãi mãi trên quê hương bạn.

Nguyên tuần nay niềm vui của tôi được nhân thêm khi trang Văn Học Cỏ Thơm; Cơ Sở Văn Thơ Lạc Việt; hội Minh Châu Trời Đông; hội Cô Gái Việt; hội Thơ Đường; hội Văn Bút Việt Nam Hải Ngoại; hội Văn Thơ Tao Đàn; Boss Cao Minh Hưng (Diễn Đàn Tình Nghệ Sĩ); thầy Tiến Sĩ Nguyễn Hồng Dũng (Hiệu Trưởng trường Cao Đẳng Phật Giáo Thực Dụng); Cô giáo và chị em Trung học trường Nữ Thành Nội; anh Lê Minh Hải hội trưởng Hội Huế và các chị em; hội Đồng Hương Sĩa tình cờ xem đài SBTN đã chúc mừng và nói lời giống nhau “*hãnh diện về hội viên của mình*”. Vui nhất là 2 hội phụ nữ, chị em thân mật yêu thương reo hò mừng rỡ cho 3 chị em Sỏi Ngọc, Kim Loan và tôi. Tiếc một điều là cô em Kim Loan tài giỏi lanh lẹ lại muốn dừng chân, mặc dù chị em CGV ...không chịu, biết làm sao hơn khi người quan trọng của Kim Loan “chịu”.

Mặc khác tôi cũng băn khoăn suy nghĩ về số tiền 35,000 mà Việt Báo đã phát thưởng cho mỗi tổ chức người trúng giải. Thời buổi bây giờ kinh tế rất khó khăn ảnh hưởng chung, báo chí họ đọc trên online, đâu dễ kiếm người bảo trợ. Một buổi tổ chức quá công phu tốn kém, tôi nghĩ những người nhận giải lớn chắc hẳn cũng suy tư thông cảm như tôi. Nhận giải là niềm vui tinh thần, là danh dự lớn lao. Nếu muốn nâng niu, yêu thương tiếng mẹ đẻ, giữ gìn ngôi nhà văn hoá, truyền đạt cái hay cái đẹp mang tính cách nhân bản, xây dựng cộng đồng Việt Nam tốt đẹp trong

tình người, tình dân tộc. Có phải chúng ta cần tiếp lửa để duy trì, khuyến khích những ngòi bút ghi nên trang “Lịch sử Ngàn Người Viết” mà nhà thơ Nguyên Sa đã nói. Và như các bậc trưởng thượng luôn chúc Việt Báo “Viết Về Nước Việt” được trường tồn lâu dài.

Đẹp thay các tác giả trúng giải lớn đều có ý niệm giống nhau, biết chia sẻ và cảm thông ban tổ chức thì đó là phương tiện gìn giữ công trình văn hoá, bảo tồn tiếng nói, con tim và niềm thao thức của những người lưu vong được nói trên đất nước tự do và mỗi chúng ta là những nhân chứng sống ghi lại.

Cám ơn các chị em NTN đã tổ chức buổi họp mặt chiều chủ nhật sau lễ phát giải của Việt Báo, với bữa tiệc ấm cúng của mùa lễ Thanksgiving, như tôi vẫn thường nhắc *“Ngôi trường nay đã đổi tên, chỉ còn kỷ niệm và hình ảnh trong ký ức, nhưng tình nghĩa của chị em NTN trước sau vẫn tràn đầy.”*

Sau cùng, tôi xin cám ơn đến nhà văn Nhã Ca, nhà thơ Trần Dạ Từ đã sáng lập ra giải thưởng Việt Về Nước Mỹ, khuyến khích ngòi bút của tất cả những người Việt lưu vong tỵ nạn trên toàn thế giới dự thi. Cám ơn 11 Giám Khảo bỏ công đọc bài chấm điểm, đúc kết cho tôi được may mắn đoạt giải Chung Kết năm 2025. Cám ơn các chị em áo dài xanh trong ban tổ chức toàn tâm toàn lực xếp đặt khéo léo, tiếp tân chào đón chúng tôi vui vẻ và chuẩn bị thức ăn ngon. Cám ơn các độc giả gần xa từng đọc bài và có lời comment cho tôi mở mang thêm kiến thức, học hỏi rất nhiều trong thời gian qua.

Trời đã vào đông, nhưng tôi lại thấy ấm áp trong mùa đông này.

Minh Thuý Thành Nội

Tháng 12/2025